

Jan Paweł II

Ewangelia i Dzieje Apostolskie - prawdziwymi skarbami św. Łukasza : list do abpa Antonio Mattiazzo : (Watykan, 15 października 2000 r.)

Salvatoris Mater 3/2, 365-366

2001

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NAUCZANIE JANA PAWŁA II*

Insegnamenti di Giovanni Paolo II

NUNTII SCRIPTO DATI

List do abpa Antonio Mattiazzo¹
(Watykan, 15 października 2000 r.)

Ewangelia i Dzieje Apostolskie - prawdziwymi skarbami św. Łukasza

[...]

[967] 5. Zgodnie z pobożną tradycją, Łukasz uznawany jest za malarza postaci Maryi, Dziewicy Matki. Ale prawdziwy obraz Matki Jezusa, namalowany przez Łukasza, ukazuje się na stronach jego dzieła: w scenach, które stały się bliskie Ludowi Bożemu, nakreśla on wymowną postać Dziewicy. Zwiastowanie, Nawiedzenie, Narodzenie, Ofiarowanie w świątyni, życie w domu w Nazarecie, dyskusja z uczonymi i zaginięcie Jezusa, Pięćdziesiątnica – te opisy przez wieki dostarczały wiele inspiracji do niezliczonych dzieł malarskich, rzeźbiarskich, poetyckich i muzycznych.

Slusznie zatem na Międzynarodowym Kongresie przewidziano refleksję na temat sztuki i przygotowano wystawę bogatą w cenne dzieła. Najważniejsze jest jednak, aby zauważyć, że poprzez obrazy z życia Maryi Łukasz wprowadza nas w życie wewnętrzne Maryi, ukazując nam jednocześnie Jej wyjątkową rolę w historii zbawienia. To Maryja mówi „fiat”, wymawia osobiste i pełne „tak” w odpowiedzi na propozycję Boga, określając się mianem „Służebnicy Pańskiej” (Łk 1, 38). Ta postawa całkowitego oddania Bogu i bezwarunkowej otwartości wobec Jego Słowa jest najwyższym wzorem wiary, antycypuje Kościół jako wspólnotę wiary.

[968] Życie wiary wzrasta i rozwija się w Maryi podczas rozumnego rozważania nad słowami i zdarzeniami z życia Chrystusa (por. Łk 2, 19. 51). Ona „rozważa w sercu”, aby zrozumieć głęboki sens słów i wydarzeń, przyswoić go i przekazać innym. Pieśń *Magnificat* (por. Łk 1, 46-55) ukazuje inną ważną cechę „duchowości” Maryi: wciela Ona postać człowieka ubogiego, zdolnego do pokładania całej swej ufności w Bogu, który zrzuca mocarzy z tronów i wywyższa pokornych. Łukasz nakreśla także postać Maryi w pierwotnym Kościele, ukazując Ją w Wieczerni-

* Wybór najważniejszych wypowiedzi Jana Pawła II na temat Matki Bożej (wrzesień – grudzień 2000). W nawiasach kwadratowych podawane są numery stron, które odnoszą się do źródła, z którego zaczerpnięto tekst.

¹ „La traccia” 21(2000) nr 10, 967-968.

ku, w oczekiwaniu na Ducha Świętego: „Wszyscy oni (jedenastu apostołów) trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa, i braćmi Jego” (Dz 1, 14).

Grupa zebrana w Wieczerniku stanowi komórkę zalążkową Kościoła. W jego wnętrzu Maryja odgrywa podwójną rolę: z jednej strony wstawi się za narodzeniem Kościoła mocą Ducha Świętego; z drugiej strony przekazuje rodzącemu się Kościołowi swoje doświadczenie związane z Jezusem.

Dzieło Łukasza proponuje w ten sposób Kościołowi w Padwie skuteczną zachętę do właściwej oceny „maryjnego wymiaru” chrześcijańskiego życia na drodze naśladowania Chrystusa. [...]

HOMILIAE ET ALLOCUTIONES

Homilia na zakończenie XX Międzynarodowego Kongresu Maryjno-Mariologicznego²
(Rzym, 24 września 2000 r.)

Tajemnica Trójcy Świętej a Maryja

[15]1. „Potem wziął dziecko, postawił je przed nimi” (Mk 9, 36). Według opisu Ewangelii, przed chwilą odczytanej, Jezus poprzedził ten osobisty gest napomnieniem, w którym wezwał uczniów, aby nie pożądali pierwszeństwa władzy, ale pierwszeństwa służby. To pouczenie miało do żywego dotknąć Dwunastu, którzy chwilę wcześniej „posprzeczali się między sobą o to, kto z nich jest największy” (Mk 9, 34). Można by powiedzieć, że Nauczyciel odczuwał potrzebę zilustrowania tak ważnego pouczenia jakimś wymownym i wzruszającym gestem. Przygarnął do siebie dziecko – które w tamtych czasach traktowano jako istotę pozbawioną wszelkiej wartości – i nieledwie utożsamił się z nim: „Kto przyjmuje jedno z tych dzieci w imię moje, Mnie przyjmuje” (Mk 9, 37).

Podczas tej Eucharystii, kończącej XX Międzynarodowy Kongres Maryjno-Mariologiczny i Światowy Jubileusz Sanktuariów Maryjnych, pragnę uczynić tłem naszej refleksji właśnie ten szczególny obraz ewangeliczny. Na pierwszy plan wysuwa się tutaj nie tyle wskazanie moralne, co pouczenie chrystologiczne, a pośrednio także maryjne.

Przygarniając dziecko, Chrystus objawia przede wszystkim wrażliwość swego serca, któremu nieobce są wszelkie odruchy tklivości i uczucia. Jest w Nim przede wszystkim czułość Ojca, który odwiecznie miłuje Go w Duchu Świętym i w Jego ludzkim obliczu widzi „umiłowanego Syna”, w którym ma upodobanie (por. Mk 1, 11; 9, 7). Jest w Nim też czułość typowo kobieca i macierzyńska, jaką otaczała Go Maryja w cią-

² „L'Osservatore Romano” (wyd. pol.) 21(2000) nr 11-12, 15-16.